

கவிஞர்

3

மஹாகவி
முருகையன்
இமையவன்

அ. யேசுராசா
இ. சிவானந்தன்

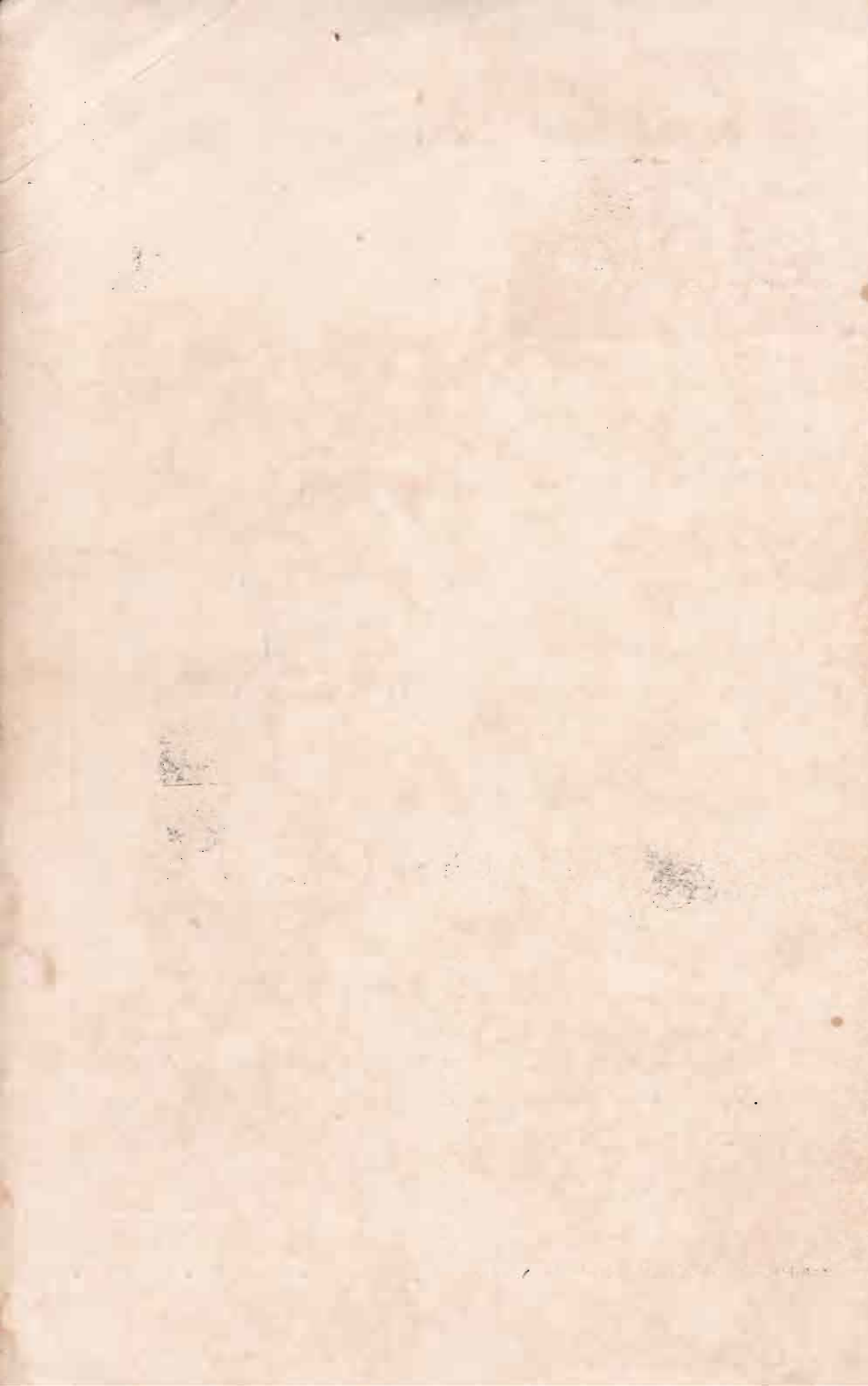
யோனகபுர ஹம்சா
ஏ. எஸ். கே. தரஸ்ம்
சண்முகம் சிவலிங்கம்
மக்கள் சினக் கவிஞர்
லூச் - டி, ஃபி - கு

தேவநாயகம்
எம். ஏ. நஸ்ரான்

வாசகர் சங்க வெளியீடு.

நவம்பர் 1969.

ரூ. 1-25.

கவிஞன் காலாண்டுக் கவிதை இதழ்.

நூறி மன்ஸில்,

கல்முனை - 6

இலங்கை.

இன்றைய சமுதாய நிலையும் அதன் கோரிக்கைகளும் கவிதையின் உள்ளடக்கமாக அமைவது இன்றையக் காலகட்டத்தில் தவிர்க்க முடியாத அம்சமாகும்.

ஆனால் கவிதையின் உள்ளடக்கத்தை வலியுறுத்தும் பலர் அதன் படைப்பு நுட்பம்பற்றிக் கருத்துச் செலுத்துவதில்லை. ஆகையினால் ஏனைய இலக்கிய வடிவங்கள்போல கவிதையும் நுணுக்கமான படைப்புத் திறனில் தங்கி உள்ளது என்ற உண்மையைப் பல கவிஞர்கள் மறந்து போகின்றார்கள். அதனால் கவிதை ஒரு பிரச்சார சாதனமாக — செய்யுட் கட்டுரையாக மலிவடைந்துள்ளது.

சமுதாய உள்ளடக்கம் கவிதையில் எவ்வாறு கலை வடிவம் பெறுகின்றது என்பதற்கு இவ்விதழில் பிரசுரமாகி உள்ள இரண்டு செஞ்சீனக் கவிதைகளையும் நாம் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

மீண்டும் துப்பாக்கி வெடிக்கிறது....

வேட்டை விமானம் விண்ணில் இரைந்தன.
விசப்புகைக் குண்டுகள் வீழ்ந்து வெடித்தன....
குமுறிப் பறந்தன பீரங்கிக் குண்டுகள்
சடசடத்தென மெஷின்துப்பாக்கிகள்....

ஓலம் அழுகை கூக்குரல் ஒலிகள்
ஓலம்....
அழுகை....
கூக்குரல் ஒலிகள்....

வயற்புறங் களிலும்
வாசற்படியிலும்
ஓடிய இரத்தம் உறைந்து கிடந்தது.

புகைந்து கொண்டிருந்தன குடிசைகள்
கரும்புகை
மிகமெதுவாக விண்ணிற் கலந்தது....

II

அடர்ந்த காட்டில் அமைதி துயின்றது.
இடைக்கிடை எங்கோ இருண்ட பகுதியில்
காட்டுப் பூச்சிகள் கத்திக் கேட்டது.

மூங்கிற் புதர்கள் மூடிய ஆற்றின்
கரையில் மெதுவாய்க் காற்று வீசியது.

தண்ணீர்ப் பையில் தண்ணீர் நிரப்பிய
வீரன் நிமிர்ந்து மேலே நோக்கினான்....
மூங்கிலில் வண்ணப் பூச்சிகள் மொய்த்தன!

பதுங்கி இருந்த படையினை நோக்கி
முதுகுச் சுமையுடன்
அவன்முன் நடந்தான்....

மரங்களின் கீழே
மடியில் வளர்த்திய
துவக்குடன்
ரொட்டியைச் சுவைத்த வாறு
வீரர் இருந்தனர்....

மிகமெது வாக
வானொலிக் கருவி வழங்கிய மெல்லிசை
நின்றது....
சிறிது நீண்டது மௌனம்....

ஹனோய் வானொலி கம்மிய குரலில்
ஒலிபரப்பியது....
“ஹோசியின் இறந்தார்.....”

ரொட்டித் துண்டுகள் மண்ணில் விழுந்தன.
நிசப்தமான மரங்களின் நிழலில்
மௌன அஞ்சலி நீண்டு வளர்ந்தது....

“உன் நரம்புகளில் ஓடிய உணர்வின்
சிறுதுளி எனினும் சேர்க எம் குருதியில்....!
இன்னும் இன்னும் இழக்கிலோம் எங்கள்
மண்ணிலே சிறிய மணலையும் நாங்கள்....”

கொமாண்டர் அடங்கிய குரலில் கூறினான்.

காட்டுப் பறவைகள் கத்திப் பறந்தன.
மீண்டும் வேட்டை விமானம் இரைந்தன.
அடர்ந்த காட்டின் மரங்களின் அடியில்
விசப்புக்கைக் குண்டுகள் வீழ்ந்து வெடித்தன....
பதுங்கி இருந்த படையினர் கரங்களின்
மெஷின்துப் பாக்கிகள் வெடிக்கத் தொடங்கின....

ஒங்கி வளர்ந்த உயரமான
மூங்கிற் புதர்கள் மூடிய இருளில்
மீண்டும் விமானம் வீழ்ந்து நொறுங்கின.

— எம். ஏ. நுஃமான்.

தேரும் திங்களும்

“ஊரெல்லாம் கூடி ஒருதேர் இழுக்கிறதே,
வாருங்கள் நாமும் பிடிப்போம்
வடத்தை!” என்று
வந்தான் ஒருவன்.

வயிற்றில் உலகத்தாய்
நொந்து சுமந்திங்கு நூரூண்டு
வாழ்வதற்காய்ப்
பெற்றமகனே அவனும். பெருந்தோளும்
கைகளும், கண்ணில் ஒளியும்,
கவலையிடை
உய்ய விழையும் உளமும் உடையவன்தான்.

வந்தான்; அவன் ஓர் இளைஞன்;
மனிதன்தான்.
சிந்தனையாம் ஆற்றற் சிறகதைத்து
வானத்தே
முந்தநாள் ஏறி முழுமதியைத் தொட்டுவிட்டு
மீண்டவனின் தம்பி; மிகுந்த உழைப்பாளி.

ஈண்டு நாம் யாரும் இசைந்தொன்றி
நின்றிடுதல்
வேண்டும் எனும் ஓர் இனிய விருப்புடனே
வந்தான், குனிந்து வணங்கி
வடம்பிடிக்க.

“நில்!” என்றான் ஓராள்
 “நிறுத்து!” என்றான் வேரோராள்
 “புல்!” என்றான் ஓராள்
 “புலை!” என்றான் மற்றோராள்.
 “கொல்!” என்றான் ஓராள்
 “கொளுத்து!” என்றான் இன்னோராள்.

கல்லொன்று வீழ்ந்து கழுத்தொன்று
 வெட்டுண்டு
 பல்லோடுதடு பறந்து சிதறுண்டு,
 சில்லென்று செந்நீர் தெறித்து நிலம்சிவந்து,
 மல்லொன்று நேர்ந்து
 மனிசர் கொலையுண்டார்.

ஊரெல்லாம் கூடி இழுக்க உகந்ததேர்
 வேர்கொண்டது போல் வெடுக்கென்று
 நின்றுவிடப்
 பாரெல்லாம் அன்று படைத்தளித்த
 அன்னையோ
 உட்கார்ந் திருந்துவிட்டாள் ஊமையாய்த்,
 தான்பெற்ற
 மக்களுடைய மதத்தினைக் கண்டபடி.

முந்தநாள் வான முழுமதியைத் தொட்டுவிட்டு
 வந்தவனின் சுற்றம், அதோ
 மண்ணில் புரள்கிறது!

நல்லம்மாவின் நெருப்புச் சட்டி

இன்று^{டி} இந்தப் பின்னிரவில்,
அலாம் அலறி ஒய்கையிலே
திகைச்செழுந்த நல்லம்மாள்
பாயிருந்து,
சோம்பல் முறிக்கையிலே,
எங்கிருந்தோ நாயொன்று
ஊளையிட்டுக் கேட்கிறது.

“எழும்பு பிள்ள....!
மணி அடிச்சுப் போட்டு....து;
நேரம் போகு...து.”

தட்டி விட
எழுந்த மகள்,
பின் தொடரத்
தான் நடந்து
குசினிக்குப், போகின்றாள்.

“சிரட்டை உடை
அடுப்பு மூட்டு;
தேங்காயுடை
பாலைப் பிழி
மணி,—

இரண்டடிச்சுப் போட்டு... து,
 சந்திக்கடை ராசதுரை
 கடைதிறக்க நாலுமணி
 ஆகும்; அதுக்குமுன்னம்
 அப்பஞ் சுட்டுப் போடோணும்.'*

பால் பிழிஞ்சு
 மாக்கரைச்சு,
 அடுப்பூட்டி முடிச்ச மகள்
 தூங்கிவிழ; போய்ப்படுக்கச்
 சொல்லியவன் — தனியாக
 அப்பம்,
 சுடுகின்றாள்.

பற்றியெரி சிரட்டைத்தணல்
 கரிபற்றத் தணல் நிறைந்த
 நெருப்புச் சட்டிகள்:
 வீசுகிற பெரு வெக்கை
 நெஞ்சினிலும் முகத்தினிலும்
 முன்னெழுந்து தாக்கித்
 தன்னுடலைத் தின்கையிலும்,
 குந்தியிருந்தபடி
 அவள், அப்பம் சுடுகின்றாள்.

ஓம்....!

பின்னிரவின் இரண்டுமணிப்
 போதிருந்து முற்பகலின்
 எட்டுமணிப் பொழுது வரை,
 அவள் அப்பம் சுடவேண்டும்.

சிந்தனைகள் பரிசீலனை
பழத்தூப் பழக்கிளர்வுள் :

சின்னவனும் இன்னும் இரண்டு
பிள்ளைகளும் கூட,
பள்ளிக்குப் போகின்றார்:

கடலுக்குப் போற அவள்
புருஷன் பின்னேரம்,
கொண்டுவரும் நாலேந்து
ரூபாய்கள்....?

பற்றியெரி சிரட்டைத்தணல்
கரிபற்றத் தணல்நிறைந்த
நெருப்புச் சட்டிகள்;
வீசுகிற பெருவெக்கை
நெஞ்சினிலும் முகத்தினிலும்,
முன்னெழுந்து தாக்கித்
தன்னுடலைத் தின்கையிலும்,
குந்தியிருந்தபடி
அவள், அப்பம் சுடுகின்றாள்.

நானைக்கும்....,

மீண்டும் அந்தப் பின்னிரவில்,
அலாம் அலறி ஓய்கையிலே
திகைச்செழுந்து நல்லம்மாள்
பாயிருந்து,
சோம்பல் முறிக்கையிலே,
எங்கிருந்தோ நாயொன்று
ஊளையிடுங்
குரல்கேட்கும்....!

மக்கள் சினக் குடியரசுக் கவி
லூச் - சி.

சங்கிங் நகர்ப் படகுகள்.

தென் துறையிருந்து வடதுறை வரையும்
வடதுறையிருந்து தென் துறை வரையும்
விரிந்துள நதியில் ஊடுபாடி
மேலும் கீழும் படகுகள் விரையும்.

பகலில் அவைகள்
நுரை கதகதக்க
நீண்ட தடங்களை நிகழ்த்திச் செல்லும்.
இரவில் அவைகள்
ஒன்றுபின் ஒன்றாய்
சிக்னல் வெளிச்சம் தெரியச் செல்லும்.

நிலவில்
அல்லது வெள்ளி மங்கலில்
புயலில்
அல்லது புகாரிலும் ஒன்றுபோல்
அந்தப் படகுகள் துறையைக் கடக்கும்.
நிறைய நிறைய
இரும்பாலகளின்
தொழிலாளர்களைச் சுமந்து செல்லும்.
நிறைய நிறைய
விவசாயிகளையும்
நிறைத்தே அதிக நேரம் செல்லும்.

இப்போது மலைகள் முன்னுக்குள்ளன.
இப்போது மலைகள் பின்னாற் செல்வன.
இப்போது நகரம் முன்னால் தெரியுது.
இப்போது நகரம் பின்னால் மறையுது.....

ஆறு வளைந்துபோய்த் தூரத்தில் - அந்த
வாளைத் தொடுகையில்,

ஆ!

இப்-படகுகள் நகரை நாடுதா?

அல்லது நகரமே படகைச் சுற்றுதா?

ஒருமுறை சென்று நீ திரும்பினால்
வரவரப் பசிய மலைகளைக் காணலாம்.
பின்னும் ஒருமுறை சென்று திரும்பினால்
பாதி வழியில்,

-‘ஸ்ரீமர்’ ஊ-வெனக் கூவும் பொழுதில் -
இன்னும்,

புதுப் புதுக் கட்டிடம்
எழுவதைக் காணலாம்.

வெகுண்ட அலைகளால்
கலங்கா தென்றுமே
நிமிர்ந்துதன் பாட்டில்
நிற்கும் மலைநகர்.

தென்துறையிருந்து வடதுறை வரையும்
வடதுறையிருந்து தென்துறை வரையும்
படகுமேல் படகு விரைகையில்
ஒவ்வோர் துறையின் வரவும்
ஒவ்வோர் புதிய தொடக்கம்.

ஒவ்வொரு படகும்
கடப்பது சிறிது.
எனினும் மலைநகர் செல்லுந் தூரமோ
மிக மிகப் பெரிது.

— சசி

சீன இலக்கியம் 6ம் தொகுதியில் (1966) யா-ஹ்சயன்-இ செய்த
ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பிலிருந்து.

மக்கள் சினக் குடியரசுக் கவி

ஃபு - சூ.

* மாடுகள் ஓட்டும் பெண்.

திபெத்தில் உள்ள சிற்றூர் ஒன்றில்
ஒருத்தி மாடுகள் ஓட்டி வருகிறாள்.

ஏழு மாடுகள்.
இறுதி மாட்டிலே
ஏறி அமர்ந்து சவாரி செய்கிறாள்.

வல்ல மாடுகள்,
உரோமம் அடர்ந்தன.
மெல்லமெல்ல அவைகளைச் சாய்க்கிறாள்.

வெண்முகில் போல்அம் மாட்டின் உரோமம்
செந்நிறச் சட்டைக் கைகளை உராயும்.

பணிந்த கிளைகள்
அவள், தன் கூந்தலில்
அணிந்த மலர்களை அரிதாய்த் தடவும்.

மெதுவாய் அவள் ஓர் காதற் பாட்டினை
புதிதாய்த் தனக்குள் புனைந்தே இசைக்கிறாள்.
காற்றும், பறவை ஒலிகளும் — அவளின்
பாட்டில் கலக்கும்;
பாடல் தொடரும்.

* யாக் என்னும் திபெத்து மாடுகள் — நீண்ட, மெல்லிய பட்டுப்
போன்ற உரோமம் உடையன.

ஏழு மாடுகள் சாய்த்து வருகிறேன்
ஏழும் வெவ்வேறான நிறத்திலே.
யாரோ என்னைப் போல மகிழ்வார்
யாரோ என்னைப் போல திரிவார்.

ஆயிரம் காடுகள் கடந்துவந்துளேன்.
ஆயிரம் மலைகளும் கடந்துவந்துளேன்.
ஆயின்,
வீணாய் அலைகிறேன் என்றே
யாரும் நினைத்தால்,
அவர்கள் எனது
வேறு வேறான நிறத்தினை உடைய
மாடுகள் உள்ளன அவைகளைக் கேட்குக

யாது சுமையோ?
துன்பச் சுமையா?
ஆஹா - இல்லை, இன்பச் சுமைகள்.

எங்கள் திபெத்தின் வயல்களில் விளையும்
தங்கக் கதிர்களை அறுவடை செய்யவும்
எங்கள் வாழ்வில் இனிமை கிடைக்கவும்
எங்கள் வீட்டில் உவையின் நிறையவும்

அதோ - அதோ -
அந்தக் கறுத்த மாடு
அரிவாள் கிண்டிகள் முதுகிலே சுமக்கும்,
அதோ - அதோ -
அந்த வெள்ளை மாடு
உப்பும் உவையுமும் உடலில் சுமக்கும்.

எங்கள் கன்னியர் எழில்கள் புனைய - அச்
சுந்தர வடிவில் காணையர் சொக்கி
அங்கவருடனே ஆடிப் பாடி
இன்புறும் வேட்கை இதயத் தோங்க

அதோ - அதோ -
அந்தச் சாம்பல் மாடு
அழகொளிர் வைர அடைகளைச் சுமக்கும்.
அதோ - அதோ -
அந்தப் புள்ளி மாடு
பட்டும் பன்னிறத் துகிலும் சுமக்கும்.

எங்கள் மலையிலும், எங்கள் வனத்திலும்
பொங்கும் செல்வப் புதையலைக் கிளற
ஓன்றாய் மக்கள் உழைத்தெம் நாட்டில்
பொன்போல் ஓர் எதிர்காலம் பொலிய

அதோ - அதோ,
அந்தச் செவலை மாடு
பீக்கிங் அச்சகப் பெரிய நூல்களும்
அதோ - அதோ
அந்த மறையன் மாடு
அழகிய வர்ணப் படங்களும் சுமக்கும்.

ஆகக் கடைசியாய் இந்த மாட்டில்
சோதாப் பெண் நான் சவாரி செய்கிறேன்

ஏதும் என்னை ஆகுமோ?

இல்லை.

ஆகக் கூடினால் இந்தச் சவாரிதான்.

பாடிக் கொள்கிறேன்;

என்னும் எதனைப்

பாடலாம் என்பதைச் சிறிதும் அறியேன்

ஆதலால் என்றன் இதயத் தாழ்ந்த

பூரிப் பொன்றையே புனைந்து பாடுவேன்.

எங்கள் ஊரின் எழிலார் பெண்களே

எங்கள் இளைஞரே கிழவரே சிறுர்களே

இன்பம் என்றும் உங்கள் உடையதே.

இன்னும் இன்பம் வந்து குவியுமே.

ஆயின்,

உமக்கு ஆனந்தம் கொணரும் - இம்

மாடுகள் தம்மை மறவா தீர்கள்.

மாடுகள் சாய்த்து வருகிற

பேதையள் என்னையும் கொஞ்சம் நினையுமே.

— சசி

சீன இலக்கியம் - 6ம் தொகுதியில் (1966) யா-ஹ்சயன்-இ செய்த
ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பிலிருந்து.

சீர்திருத்தம்

இலைதழை குழைகளால் மேனியை மூடிய
அரைகுறை உடை உடைப் பழைய காலம்
சென்று மறைந்தது; சிறிது சிறிதாய்த்
திருந்தித் திருந்தி, வருந்தி, வருந்தி
ஆடைகள் நெய்தே அணியலாயினேம்.

மூடிய உடலே முறை மரபு என்ப.

சட்டைகள் போட்டோம்; சால்வைகள் தரித்தோம்.
நெட்டைக் கையுடன் செட்டைகள் பொருந்திய
நேந்தைகள் வைத்த சட்டைகள் அணிந்தோம்.

பின்னர், காலம் சுழன்றது; புரண்டது.
நெட்டைக் கைகள் குட்டை ஆயின.
குட்டைக் கைகள் நெட்டை ஆயின.
நெட்டையே குட்டையாய்க் குட்டையே நெட்டையாய்
மாறி மாறி வந்து போயின.

சென்ற சில நாளாக, நாங்கள்
தோள்மூட்டடிவரை வந்து முடியும்
மோடியில் அமைந்த ரனிக்கைகள் அணிகிறோம்.
நானைக்காயினும் வேறொரு பெற்றனில்
சட்டைகள் போடுதல் தக்கதாகும்.
முதுகு தெரிவதே ஆயினும், முன் புற
வயிறு தெரிவதே ஆயினும், இனிமேல்
முழங்கை முட்டச் சட்டை போடுவோம்.

நானைய ஃபாஷன் காட்சியின் பொருட்டுப்
புதுமை வேண்டும்; ஆகையால்
முழங்கை முட்டச் சட்டை போடுவோம்.

மாஸையில் கோல்பேஸ்

அலைகள் கரையொடு மோதிக் களிக்கும்
ஆணும் பெண்ணும்
அடிபட மோத
அலைகள் கரையொடு மோதிக் களிக்கும்.

அந்தி சாய்கிறது கோல்பேஸ்
ஆகா ஓ...ஓ...இரைச்சல்
சந்திப்புகள் பல
சிரிப்புங் களிப்பும்
சிந்தை குளிரும்
சல்லாபக் காட்சிகள்

வருகிறார், பலபேர்
வந்தவர் பாட்டில்
இருக்கிறார் புல்லில்.
இடைக்கிடை பாட்டிகள்
இனிக்கும் சோடிகள்
எல்லாம் கடந்தேன்
இதயந் துறந்தேன்.

சாலை எங்கும் மனிதர் கூட்டம்
வேலை விட்டுப் போபவர் போலும்.
கடலை கடலை
கரும்பு கரும்பு
எங்கும் பார்த்தால்
எச்சில் சுரக்கும்
ஐஸ்கிரீம் ரம்புட்டான் சர்வத் கீ...ச்...குரல்
ஐயோ! ஆ...நெஞ்சில்
ஓரிடி பிழைத்தேன்
பையவே நகர்ந்தான்
“பிட்டுபொகெட்” குரன்.

பளிச்சிடும் மின்னல் அங்கே
பெருங்கரை விளக்கு; அதுவோ
சிலிங்கோ!
இங்கே
கோல்பேஸ் ஹோட்டல்
கங்குலே இல்லை.

அந்தி இன்னும் சாயவே இல்லை
அட்டா! அதுயார்?
அமைச்சர் ஒருவர்!
அவர்போல் எத்தனை மனிதர் வருகிறார்.
அந்தி இன்னும் சாயவே இல்லை.

காதல் சிட்டுகள்
கோல்பேஸ் திடலில்
கனிமொழி பேசி
கழிக்கிறார் பொழுதை
இத்தனை பேருள்
எவருடன் பேச?
சத்த மில்லாது
திடலில் நடக்கிறேன்.

பென்ஸ்கார் கேம்ரிஜ்
போட்கார் ஹில்மன்
கெட்லொக் இன்னும் எத்தனை வகைகள்
கோல்பேஸ் காட்சிகள்.

கண்கள் மேய
கால்கள் நடக்க
கருத்தும் நினைவும் திடலில் மோத
கண்கள் மறுக்க
கால்கள் நடந்தன

அலைகள் கரையொடு மோதிக் களிக்கும்
ஆணும் பெண்ணும்
அடிபட மோத
அலைகள் கரையொடு மோதிக் களிக்கும்

முழங்கால்

நானிலம் முற்றும் நடந்து திரியும் ஓர்
முழங்கால், ஆமாம், முழங்கால் ஒன்று;
கல்லோ அன்று, மரமோ அன்று,
முழங்கால், ஆமாம், முழங்கால் ஒன்றே.

என்றே ஒருநாள் எடுத்த போரிலே
குடுகள் பட்டதால் கந்தற் துணிபோல்
கிழிந்து சேற்றிடைக் கிடந்த ஒருவனின்
காயப்படாமல் எஞ்சிய முழங்கால் -

அன்றிலிருந்திவ்வவனி முழுவதும்
தனிமையாகத்தான் அலைகிறது;
கல்லோ அன்று, மரமோ அன்று,
முழங்கால் ஆமாம், முழங்கால் ஒன்றே.

மஹாகவி.

கொழும்பிலொரு கோலம்

சிவலோகமானாலும்....

சிவம் சைவம் என்பவற்றின் பொருள்விளக்கம் போல அவர் மனங்கனிந்த தீட்சண்யப் பார்வையினால் ஒளி பாய்ச்சி மக்களுக்கு வழிகாட்டி வரமருளு மோர் புருஷர்

கந்தபுரா ணத்தையெலாம் கரை கண்ட கருத்தாளன்
நாவிலெழும் நறுந்தமிழில் நாயன்மார் நடமிடுவர்,
ஞானகுரு யாழ்ப்பாண யோகரது ஒரு சீடன்
புராணம் படிப்பதிலே பொழுதுபட்டுப் போனாலும்
வீட்டுக்கு வந்தே விடாய்தீர்க்கும் ஓர்சீவன்,

அறைதேடி வந்தாரென் அருகேயோர் பொடியனுடன்
குருசிஷ்ய பக்தியிலே குன்றிப்போய் அப்பொடியன்
இருமலினை அடக்கிக் கொண் டிவர்பின்னால் நின்றிருந்தான்.

“இன்றுதான் வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிட் டோம் நாம்
இவன் என்றை மகனல்லச் சொல்லப் போனால்
ஈசனுடை மக்களெலாம் ஒன்றே தம்பி
அன்றுமுதல் இன்றுவரை ஆர்வமுடன் கற்று
பீ. ஏ. படிப்பதற்கும் ஆளான இவன் வீரன்
எழுத்தறி வித்தவன் இறைவன் ஆதலால்
இவருக்கோர் அறையெடுத்த துதவ வேணும்நீர்.

வெள்ளையன் இருக்கும்போது விஷயமே வேறே தம்பி,
இலவசக் கல்விவந்து இன்றைக்கு நிலைமை கெட்டு
அனைவரும் படிக்கின்றார்கள்; பகிடியா படிப்பு? மேலும்
இன்னொரு விஷயம் தம்பி இதனை நீர் அறியமாட்டீர்

எங்களின் வீட்டின் மேற்கே இரண்டொரு வேலிதள்ளி
அங்கொரு கொட்டில் போட்டுக் கள்ளினை விற்கும் பள்ளன்
கனகனின் கடைசிப்பையன் கதிரனும் கூடத்தம்பி
இம்முறை இவரோடிங்கே படிக்கென வருகிறோம்;

இப்படி இருக்குதின்று கலியுகக் காட்சி” என்றார்
என்றவர் இருமலோடு பேச்சினை நிறுத்தச் சொன்னேன்.

“அறைதானே வேண்டுமென்றீர் அடுத்துள வீதிதன்னில்
இருபதாம் வீட்டிலே ஓர் சிறுஅறை உண்டுபார்த்து
அதனை நீர் எடுக்கலாமே வசதியும் படிப்பதற்கு.
எதனையும் பார்த்துவிட்டால் இப்பவே முடிவாய்ப்போகும்”

என்றந்தப் பெரியார் தம்மை என்னுடன் இட்டுச்சென்றேன்
அனைத்தையும் பார்த்தபின்னர் திருப்தியோ டென்னைக்கேட்டார்
கக்கசே கைலாசம்,

காசுதான் போனாலென்ன?

ஞாயமாய் வாடைகேட்டுக் கொடுக்கலாம்

ஆனால் இந்த

அறையின்மேல் உள்ளறையில் இருப்பவர் யாரோதம்பி?

“ஆவலாய்க் கேட்கிறீர்கள் அவரொரு மேதை; தீரன்
படிப்பிலே புலியே அந்தப் பருத்துறைப் பொடியரையா”
என்றனோ சடுதியாக நினைவினை மீட்டுக் கேட்டார்

“பருத்துறையிற் பறைப்பொடியன் ஒருத்தனே போன ஆண்டில்
முதல்வனாய்ப் ‘பாசு’ பண்ணிப் பரிசில்கள் பெற்றான் அந்தச்
சிவனருள் என்றுபேர் ஆள் இவர் அவர் தானோ?” என்றார்.

“பறையரோ பருத்துறையோ எனக்கது தெரியாதையா
இவரொரு மேதை என்றமட்டுமே அறிவேன்” என்றேன்

என்றதும் வீட்டுக்கார மனிசியைப் பார்த்துக் கேட்டார்
“எமக்கறை பிடிச்சுதானால் இதுமட்டும் செய்யவேணும்,
மேலறைப் பொடியர்தம்மைக் கீழறை விட்டிரானால்
மேலறை தன்னை நாங்கள் விருப்புடன் எடுப்போ” மென்றார்.

இவற்றினைக் கேட்டவீட்டார் இலேசிலே முறுவல் பூத்து
மேலறைத் தம்பி கீழே இறங்கிட மாட்டாரென்றும்
கீழறை வேண்டுமாயின் வாடகை அறுபதென்றார்.

சிவம் சைவம் எனமதித்த பெரியவர் என்னை நோக்கி
“பறைப்பொடியன் மேலிருக்க இப்பொடியன் கீழேயாகில்
சிவனார் வதியுமொரு சிவலோக மானாலும்
எமக்கது வேண்டாம் தம்பி,
இறங்கிவா போவோம்” என்றார்.

நம்பிக்கை

இதயத்தின் பின்னணியில்
 இருக்கின்ற வீணையினை
 யார் மீட்டுகிறார்? இங்கே
 யார் மீட்டுகிறார்; என்றன்
 இதயத்தின் வீணையிலே
 எழுந்துவரும் நாத இசை
 புதியதோர் உணர்ச்சியினைப்
 பொங்கி எழச் செய்கிறதே!

வீணையின் நாத இசை
 வீரித்தே எழுந்துவரும்!
 ஆணைகள் என் மனதின்
 அடித்தளத்தில் பிறந்து வரும்!

இதயத்தின் வீணையினை
 எவர் வந்து மீட்டினென்ன?
 புதிய பல ராகங்கள்
 அதிலிருந்து வரின்போதும்!

இதயத்தில் மீட்டிவரும்
 இனிமைதரும் வீணை இசை
 புதியதோர் உலகத்தை
 எனக்களித்தாலது போதும்

அப்புதிய உலகத்தில்
 வாழ்வரும் அனைவருமே
 ஒப்பில்லா உயர்வுபெறும்
 உழைப்பாளி ஆவார்கள்...

எத்தனையோ காலங்களாய்
 கேட்காமலிருந்து வந்த
 செத்துவிட்ட ராகங்களும்
 செவிக்கின்பம் அளிக்கிறதே!

அந்தவொரு நம்பிக்கை
 அடிமனதில் இருப்பதனால்
 சிந்தையிலே பெருமகிழ்ச்சி
 திரண்டு வருகிறது...!

தேடல்

ஏனோ பிறந்துள்ளோம்?
ஏன்பிறந்தோம்? ஏன்பிறந்தோம்?

வானம் இருண்டு வரிவரியாய் மழைபொழிய
பேரருவி ஆரூய்ப் பெருகிவந்து ஊடறுக்க
அரிப்பு —
கொண்டுபோய் ஓரிடத்தில் குவிப்பு நடைபெற
பின்னும்முன்
முன்னும்பின்
கால்கள் தள்ளாடி
நடைபயில
நடைதளர
வந்தவழி தெரியாது
போகும்வழி புரியாது
புறப்பட்டோம் போக்கினுக்கே.

எதுவும் தெரியவில்லை
எனினும் எழுதுகிறேன்.

காற்று மணலைக்
கரைத்தள்ளிக் கடலிற்போய்ச்
சேர்த்துநிறைத்தாலென்?
சேராமல் விட்டாலென்?

மேடு உடைந்து
மெல்லப்போய்ச் சமதரையாய்
தரையும் கரைந்து
கடலாய்க் கடல் வெளியாய்
வெளியாய் வெளிக்குமப்பால்...

ஏனோ பிறந்துள்ளோம்?
ஏன்பிறந்தோம்? ஏன்பிறந்தோம்?

காலவெள்ளம் நீராய்க்
கடலினிலே ஓர்படகாய்
மேலைவழி கீழை வழி
திசைகள் பலப்பலவாய்
எங்கே போகின்றோம்?

நடு இரவில் ஓர்நினைவு
விடிகையிலே ஓர்கனவு
கனவும் நனவும்
நனவும் கனவும்
நானும் அதுவும்...

காலே இருள் பொழுது
ஹரிக்கேன் வினக்கேந்தி
தூல இருளைத்
துளாவிப் பார்க்கின்றேன்.

சாலை தெரிகிறது.
சற்றுத் தூரத்தில்
ஓர்கம்பம்
அப்பால் தெரியவில்லை
அதுஎன்ன புரியவில்லை.

வழிநெடுகப் போகிறதா?
பாதியிலே முடிகிறதா?

நாம்நடந்த தூரம்
நமக்குத் தெரிகிறது;
கால்களைத்து
நடைதளர்ந்து
கண்ணிருட்டிப் போக...

இன்றையத் தமிழ்க் கவிதைபற்றிச் சில அவதானங்கள்

I

இன்றைய எமது தமிழ்க் கவிதைகள் பற்றி எமக்கு இரண்டு பிரச்சினைகள் உள்ளன. ஒன்று: இப்போது நல்ல தமிழ் கவிதைகள் கிடைப்பது அரிதாகி விட்டது என்பது. மற்றது: பொது மக்களிடையே கவிதைக்கு மதிப்பில்லை என்பது.

பொது மக்களிடையே கவிதைக்கு மதிப்பில்லாமல் இருப்பதைக் காணுகின்றவர்கள், கற்றறிந்தோருக்கு மட்டுமே கவிதை உரியது; மற்றவர்களுக்குக் கவிதை விளங்காது; கவிதை எப்போதும் இந்தச் சிறுகுழுவினருக்கே பயன்பட்டு வந்திருக்கிறது. எல்லா நாடுகளிலும் நிலைமை இதுதான். இங்கும் அப்படித்தான், இனிமேலும் அப்படித்தான். ஆகவே கவிதையை, கற்றறிந்த சிறுகுழுவினருக்கே கிடைக்கும் வகைசெய்து அதை வளர்த்தால் போதும்” என்று நினைக்கிறார்கள். மேலும் மேலும் ஒரு சிலரை மாத்திரம் மனதில் வைத்துக் கொண்டு எழுதுகிறார்கள். (சிலர் அந்தச் சிலரையும் பொருட்படுத்துவதில்லை)

பொது மக்களுக்குக் கவிதையில் நாட்டமில்லாமல் தோன்றுவதற்கு இப்படி ஒருகாரணத்தைச் சொல்கிறவர்களும், நல்ல கவிதை இன்று கிடைப்பது ஏன் அரிதாகிவிட்டது? என்பதற்குரிய காரணத்தைச் சிந்திப்பதாகத் தெரியவில்லை. கடந்த நாலைந்து ஆண்டுகள் வரை நாம் நல்ல கவிதைதான் எழுதிக்கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னோம். கவிதையில் தமிழ் நாட்டை வென்று விட்டதாகவும் மார்தட்டினோம். அன்று நல்ல கவிதை எழுதிய அனைவரும் இன்றும் உயிர்வாழ்கிறார்கள் தான். ஆனால் இன்னும் அவர்கள் அனைவருமே உற்சாகமாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்களா? அப்படியானால் இன்று ஏன் நமக்கு நல்ல கவிதைகள் கிடைக்கவில்லை. முதலாளித்துவப் பத்திரிகைகள் நல்ல கவிதைகளைப் பிரசுரிப்பதில்லை; விளம்பரத்தையே போடுகின்றன என்று குறைசொல்லுகின்றோம். முதலாளித்துவப் பத்திரிகைகள் என்ன சொல்லுகின்றன? “உங்கள் கவிதைகளைப் பொது மக்கள் விரும்ப வில்லையே” என்ற பல்லவியைத்தான் அவர்களும் பாடுகிறார்கள். அன்று நமக்குப் பொதுமக்களைப் பற்றி ஏற்படாத கவிதைப் பிரச்சினை இன்று ஏன் ஏற்படுகிறது?

இவைகளைக் கூர்ந்து நோக்கும்போது, பாரதிக்கு முன் தமிழ் நாட்டில் நிலவிய, கவிதை மரத்துப்போன ஒரு கீழ் நிலையே நமது நினைவுக்கு வருகின்றது. தமிழ் நாட்டில் திரும்பவும் அந்த மரத்துப் போன சூழ்நிலை பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றிவிட்டது என்று கருத இடமுண்டு. ஈழத்திலும் அந்த நிலைமைக்கான அறிகுறியை காணக் கூடியதாய் இருக்கிறது. ஏன் இந்த நிலமை? ஏன் நமது கவிதை மரத்துப் போகிறது. அதாவது, ஏன் நமக்கு நல்ல கவிதைகள் கிடைப்பதில்லை? ஏன் நமது கவிதைகளுக்குப் பொது மக்கள் மத்தியில் மதிப்பில்லை?

இவைகளுக்கு நாம் விடை காணவேண்டும். வெறும் சர்ச்சைகளினாலும், கோட்பாட்டு விசாரணைகளினாலும் நமக்கு எந்தப் பயனும் ஏற்படப் போவதில்லை. உடனடியான அவசியத் தேவைபற்றிய உணர்வுடன் நடைமுறை அவதானங்களை மனதில் கொண்டு சிந்திக்க வேண்டியவர்களாக உள்ளோம்.

II

எம்மைச் சுற்றியுள்ள கவிஞர்களைச் சற்று அவதானிப்போம். அவர்கள் என்ன நோக்கத்திற்காக கவிதை எழுதுகிறார்கள்? அல்லது எத்தகைய நோக்குள்ளவர்கள் கவிதை எழுதுகிறார்கள்? அவர்களுடைய நோக்கத்தின் அடிப்படையில் அவர்கள் நான்கு வகையினராய் இருக்கக் காண்கிறோம்.

1. முதலாவது வகை, தங்கள் பெயருக்கும் புகழுக்காகவும் எழுதுகிறார்கள். எத்தகைய கவிதைகளை இன்றைய நடைமுறை நயப்பு விமர்சகர்கள் பாராட்டுகிறார்களோ, அத்தகைய கவிதைகளை, அந்த நயப்பு விமர்சகர்களை முன்னிறுத்தியே இவர்கள் எழுதுவதாகத் தோன்றுகிறது. எப்படி எழுதினால், எந்தப் பத்திரிகை பிரசுரிக்கும் என்பதையும் இவர்கள் மிகவும் கெட்டித்தனமாக அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். இந்தியத் தமிழ் இதழ்களில், -தீபத்திலோ, கல்கியிலோ அல்லது கலை மகளிலோ இவர்களுடைய ஒரு கவிதை வெளிவந்து விட்டால், தங்கள் இலட்சியத்தில் முக்கால்வாசி முடிந்ததுபோன்ற திருப்தி அடைகிறார்கள். ஈழத்து வாரமஞ்சரிகளில், தினகரனில் தங்கள் தரம் உறுதிப் படுத்தப்பட்டு விட்டது என்று பூரிப்படைகிறார்கள். இவர்களே நமது பத்திரிகைக்கவிஞர்கள். எமது கவிஞர்களில் 90% மானோர் இத்தகையோரே.

2. இரண்டாவது வகையினர், தங்கள் சுயதிருப்திக்காக எழுதுகிறார்கள். (இதை இவர்கள் ஆன்மதிருப்தி என்று அழைக்கிறார்கள்) தம்மில் தாம் உறும் சில கருத்து நிலைகளை அல்லது தமக்கு ஏற்படும்

சில உளநெருக்கடிகளை, பாதிப்புகளை வெளிஇறக்கும்போது கிடைக்கும் கிளர்ச்சியை முதன்மையாக வைத்து இவர்கள் எழுதுகின்றார்கள். பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்புவதும், புத்தகங்கள் போடுவதும் இவர்களுக்கு இரண்டாம் பட்சம்.

இந்தச் சுயதிருப்திக் கவிஞர்களிலேயே மூன்று பிரிவினரைக் காணக் கூடியதாய் உள்ளது. (இன்னும் சில பிரிவினரும் இருக்கக் கூடும்)

அ. ஒரு சாரார் புறத்தில் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் பெறப்படும் அனுபவங்களுக்கும், ஆன்மீக ரீதியான ஒரு அகஉலக அர்த்தப்பாட்டைக் கற்பித்துக் கொள்கிறார்கள். அல்லது கருத்து நிலையாக ஒன்றைச் சொல்லவரும்போது, அதைச் சில புற நிகழ்ச்சிகளின் போர்வையில், ஆனால் அந்தப் புற நிகழ்ச்சிகளுள் அந்தக் கருத்து ஓர் அக அர்த்தப்பாடாகத் தோன்றுமாறு செய்கிறார்கள். உதாரணமாக, அண்மையில் தினகரனில் வெளியான (31-5-69) நீலாவணனின் "விளக்கு" என்னும் கவிதை.

வீடு இருண்டு கிடக்கிறது; விளக்கேற்ற வேண்டும்.
 வெளியே போய் வெகுநேரம் தாமதமாய் மீண்டேன்.
 காலமென்னும் கருங்கிழவன் காத்திருந்தான்; எண்ணெய்
 கலன்களிலே கலன்கலனாய் நிறைந்திருந்த துண்மை!
 கோல எழில் விளக்குகளும் குறைவில்லை; குச்சி
 குறையாத தீப்பெட்டி மூலையிலே தூங்கும்!
 மூளவில்லை-விளக்கெரிய முடியவில்லை! உள்ளே
 மூதேவி அரசு செய்ய முயல்கின்றாள் வல்லே ..
 எண்ணெய் விளக்காய்விடுமோ? எண்ணெயை விட்டெரிக்கும்
 ஏனந்தான் விளக்காமோ? எரிகின்றதிரியா?
 மின்னி இரைந்தே புகைந்து எரியும் தீக்குக்கி
 விளக்காமோ? விளக் கென்னில் மேற்குறித்த யாவும்
 நன்று குறையாமலுள்ளே உள்ளனவே! ஏனும்
 உள்ளாக்குள் ஒளியில்லை! வழி தெரியவில்லை!

அதாவது இவர்களின் கவிதைகளுக்கு, ஒரு அக உலக, ஆன்மீக அர்த்தப்பாடுகளின் - கருத்துக்களின் ஓர் உட்தொகுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளார்கள். ஆன்மீகக் கருத்துக்கள் கருத்து நிலையில் எங்கும் பரவலாக அறியப்பட்டுள்ள படியால், இவர்கள் சொல்கின்றவைகளுக்கு வாசகர் அந்தக் கருத்துக்களை ஏற்றி ஏதோ ஒருவகையில் ஊகித்துக் கொள்கின்ற முறையே உண்டு. ஊகம் என்

பது பலவகையாகவும் தொழிற்படுமாகையால், ஒரே கவிதைக்குப் பல வகைப்பட்ட அர்த்தமும் கொள்ளப்படும். ஒரே கவிதையில் பல வகையான அர்த்தப் பாடுகளுக்கும் இடமளிக்கும் கவிதைகளையே இவர்கள் சிறந்ததெனப் போற்றுகிறார்கள். இவ்வாறு புறக்காட்சி நிகழ்ச்சியினூடே பல்வேறு அக அர்த்தங்களைப் புலப்படுத்தும் நுணுக்கமே இவர்களின் கலைமுறையாகவும் உள்ளது. அக அர்த்தங்களை இவர்கள் தேடுவதால் இவர்களே அகநோக்குவாதிகள் என அழைக்கப் படுவார்கள்.

ஆ. சுய திருப்திக் கவிஞர்களின் மறுசாரார் தம்மைச் சுற்றியுள்ளவைகளை, அவற்றின் உயிர்ப்பான தன்மையோடு, இயக்க ரீதியாகச், சேதன பூர்வமாகக் காண்கிறார்கள். இவர்கள் அவற்றின் ஊடே அக அர்த்தங்களை ஆன்மீகக் கருதுக்களைத் தேடுவதில்லை. சந்தையிலிருந்து மத்தியான வெயிலில் தலையில் பெட்டியைவைத்து வியர்வையுடனும், புழுக்கத்துடனும், கிராமப்பெண்கள் செல்வதை அப்படியே படம்பிடிப்பதை கிளர்ச்சி தரும் கலை ஊக்கமாகக் கொண்டவர்கள். அல்லது ஒரு மார்கழிப் பொழுதில் எங்கும் நீர் தேங்கி நிற்பதையும், மரங்களிலிருந்து நீர் சொட்டுவதையும் மாடுகள் சந்திமின்விளக்கில் நின்று அசைபோடுவதையும் மக்கள் அந்த மழை ஓய்ந்த தருணத்தில் கடைத் தெருக்களில் அசையத் தொடங்குவதையும், அப்போது கோயில் மணியோசை ஒலிக்கக் கேட்பதையும், கவிதையாகப் படைப்பதில் இன்பம் அடைபவர்கள். இது வெறும் காட்சியை நோக்கல் போல் இல்லை. வாழ்க்கைக் களத்தின் உயிர்ப்பை இயக்கத்தை நோக்கல் ஆகும். அதற்கப்பால் எதுவும் இல்லை. அதனால் இவர்கள் சுத்தக்கலைவாதிகள் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள். இவர்களுடைய கலைமுறை வாழ்க்கைக் களத்தை, உயிர்போடும் இயக்க ரீதியாகவும் சிருஷ்டிக்கும், ஓர் ஒருங்கமைந்த கனபரிமாண நோக்கிலேயே உள்ளது.

இ. சுய திருப்திக்காரரின் அடுத்தபிரிவினர், தம்இன்பதுன்பங்களையும் மன அவசங்களையும் நேரடியாகச் சொல்ல முற்படுகின்றவர்கள். இவர்களின் கலையாக்கம் உள்ளத்து நெகிழ்ச்சியிலேயே உள்ளது. பரிவு நரம்புத்தொகுதியின் தொழிற்பாட்டால், இவர்களுடைய உணர்வுகள் நெகிழ்ந்து அதுகவிதையாய் வெளிப்படும். இவர்களை இரங்கற் கவிஞர் அல்லது மனிதாபிமானக் கவிஞர் எனலாம். பரிவை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகையினால், சுய திருப்திக்காக எழுதப் படுவதாயினும், இவர்கள் வாசகர்களை அதிகம் பாதிக்கும் நிலையில் உள்ளார்கள்.

3. மூன்றாவது வகையினர் மக்களின் வாழ்நிலையை, அதில் ஏற்பட்டு வருகின்ற மாற்றங்களோடும் முரண் பாடுகளோடும் கண்டு,

அந்த மாற்றங்களும் முரண் பாடுகளும், தேவைகளும் புலப்படும் வகையில், மக்களிடம் ஒரு செயலாக்கம் வேண்டி எழுதுகின்றார்கள். இவர்கள் தங்கள் மக்கள் வாழ்நிலையில் காணும் முரண்பாடுகளையும் மாற்றங்களையும் அவைகள் காணப்படும் யதார்த்த நிலையிலிருந்து தனியே பிரித்தெடுப்பதில்லை. அந்த யதார்த்த நிலைகளோடு மாற்றங்களும் முரண் பாடுகளும் காணப்படும் களத்திற்கே நம்மை அழைத்துச் செல்கிறார்கள்.

வேறுவகையாகச் சொன்னால், சுத்தக் கலைவாதிகள், சேதன பூர்வமாக, இயக்கரீதியாக வாழ்க்கைக் களத்தைச் சிருஷ்டிப்பதில் இன்பம் காணும்போது இவர்கள், சேதன பூர்வமாய், இயக்கரீதியாய் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வாழ்க்கைக் களத்தில், வாழ்நிலைகளின் முரண்பாடுகளை மக்களுக்குப் புலப்படுத்தி, செயலாக்கம் கோருகின்றார்கள். இவர்களை வாழ்நிலைக் கவிஞர் எனலாம். வாழ்க்கைக் களத்தையும் வாழ்நிலையையும் இணைத்துப் பூரணமான இயக்க முறையில், முரண்பாடுகளின் தடங்களையும் சுவடுகளையும் தொட்டுக் காட்டுவதே இவர்களின் கலை முறையாக உள்ளது.

4. நான்காவது வகையினர், பிரச்சாரத்திற்காக செய்யுள் உருவத்தைப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். பிரச்சாரம் என்பது யாது? இலக்கியத்தைக், கவிதையைப் பொறுத்தவரை பிரச்சாரம் என்பது வெறும் கருத்துக்களையும் உணர்ச்சிகளையும் ஒரு செயலாக்கம் வேண்டி, ஓர் இலக்கியவடிவப் போலியினுள் திணிப்பதே ஆகும். புகழுக்காக எழுதுகின்றவர்களுக்கு அடுத்தபடியாக இந்தப் பிரச்சாரர்களே எண்ணிக்கையில் அதிகமானவர்கள். கொள்கை விளக்கம், சமூகமறுமலர்ச்சி, மதபோதனை சமூகச்சீர்திருத்தம், வர்க்கப் போராட்டம் தத்துவம் ஆகியனபற்றிய பல கருத்துக்களையும், மற்றவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு இவர்கள் எழுதுகிறார்கள் ஆனால், இவர்களுக்கென்று ஒரு கலைமுறை காணப்படவில்லை. சிலர் சந்தத்தைக் கையாழ்கிறார்கள். அவ்வளவே. பொதுவாக இவர்கள் சொற்பொழிவுப் பாங்கில் அல்லது கட்டுரைப்பாணியில் எழுதுவதையே காணலாம்.

குறிப்பு:

[பிரச்சாரச் செய்யுள்களையும், பிரச்சார இலக்கியத்தையும் பற்றி நம்மிடையே மிகக் குழப்பமான நிலையே உண்டு. வாழ்நிலைக் கவிஞர் என்று நான் குறிப்பிட்ட மூன்றாம் வகையினரோடு பிரச்சாரர்களையும் போட்டுக் குழப்பி அடிப்பது இன்று வழக்கமாகி விட்டது. வாழ்நிலைக் கவிஞர்களும் வாசகனிடம் செயலாக்கம் வேண்டி எழுதுவதால் அவர்களும் பிரச்சாரர்களே என்றொரு அபிப்பிராயம்

நிலவுகிறது. அதேபோல, பிரச்சாரகர்களும் வாசகனிடம் செயலூக்கம் வேண்டி எழுதுவதால் பிரச்சாரகர் எழுதுவதும், வாழ்நிலைக் கவிஞன் எழுதுவது போன்ற இலக்கியமே என்றும் ஒரு அபிப்பிராயம் நிலவுகிறது. இந்த இரண்டையும் போன்ற அபத்தமான அபிப்பிராயங்கள் வேறொன்றும் இல்லை. அவர்களுக்குள்ள முக்கிய வேறுபாடு இதுதான்: வாழ்நிலைக் கவிஞன் வாழ்நிலையைப் படைத்துக் கொடுக்கிறான். வாசன் அந்த வாழ்நிலை அனுபவத்தில், அதில் தூசு துலக்கிக் காட்டப்பட்ட பகுதிகளின் உதவியினால் அதிலிருந்து கருத்துகளை, உணர்வுகளை தன்னியக்கமாகத் தானே பெற்றுக் கொள்கிறான். ஆனால் பிரச்சாரன், அந்தக் கருத்துகளை தானே தூக்கிக் கொடுக்கிறான். ஆனால் வாழ்நிலையிலிருந்தே கருத்துக்கள் உதிப்பன. வாழ்நிலை அனுபவத்திலிருந்து ஒருவன் பெறும் கருத்துக்களே, அவனை எண்ணத்திற்கும், சித்தத்திற்கும் செயலுக்கும் தூண்டுவன. ஆனால் வெறும் கருத்துகள் அத்தகைய பாதிப்பை உடையன அல்ல. அதனால்தான் பிரச்சாரச் செய்யுட்கள் கலைமதிப்புடையன அல்ல என்பது உண்மை என்று எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். கலைகலை என்கிறார்களே அது என்ன? கலை என்பது இந்த பாதிப்புத் தன்மை தான்]

மேற்கூறிய இந்த அவதானங்கள் கவிஞர்களின் நோகின் அடிப்படையில் செய்யப்பட்டன. ஆனால் இவற்றைக் கடந்த சில பிரேத்தியேகமான கவிதைகளும் இருக்கக்கூடும். உதாரணமாகக் காதல்கவிதை. காதல் கவிதை சுய திருப்திக்காகவே எழுதப்படுகிறதாயினும் எல்லோரும் வாழ்க்கையில் இரண்டொரு காதல் கவிதைகளை எழுதுகிறவர்களாகவே உள்ளோம். காதல் கவிதை எழுதுகிறவர்கள் என்று ஒருதனிப்பட்ட வசையினர் இல்லை. அல்லது காதல் கவிதை எழுதுகிற எல்லோரையுமே, சுயதிருப்திக் கவிதைக் காரர்களுடன் சேர்த்து விட முடியாது. ஆனால் பிரச்சாரர்களைத் தவிர்ந்த ஏனையோர் தாம் தாம் கைக்கொண்ட கலைமுறையின் பாதிப்போடேதான் காதல் கவிதை எழுதுகிறார்கள். பிரச்சாரர்கள் எழுதும் காதல் கவிதைகள் வெறும் புலம்பலாக அல்லது அங்கவருணனையாக உள்ளன.

இந்த அவதானங்களின் சார்பாகச் சொல்ல வேண்டிய இன்னுமொரு குறிப்பும் உண்டு. ஒரே கவிஞன் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் கலை நோக்கின் வளர்ச்சிக் கட்டங்களைப் பொறுத்து வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு வகையினனாக இருக்கக் காண்கிறோம். பொதுவாக மனிதாபிமானிகளும் சுத்தக் கலைவாதிகளும், பிரச்சாரர்களும் சிலவேளை அகநோக்கு வாதிகளும் வாழ்நிலைக் கவிஞர்களாக மாறுவதைக் காண்கின்றோம். இன்னும் வளர்ச்சிரீதியான படிமுறையில் அல்லாமல் ஒரே சமயத்தில், ஒரே கவிஞன் மூன்று

வகையினகை இருப்பதும் உண்டு ஆனால் அவன் முதன்மையாகவும் முக்கியமாகவும் ஏதோ ஒன்றையே சார்ந்தவகை இருப்பான்.

III

இந்த அவதானங்கள் சரியானால் நாம் பின்வரும் முடிபுகளுக்கு வரலாம்.

1. மிகப் பெரும்பாலான நமது கவிஞர்கள் தம்மைத் தனிமைப் படுத்திக்கொண்டு, தமக்காக மாத்திரம் கவிதை எழுதுகிறார்கள்.

2. மக்கள் வாழ்வை முன்னிறுத்தி மக்களில் ஒருவராகத் தாமும் அமைந்து எழுதுகிறவர் ஒருசிலரே.

3. அவர்களிலும் அதைக் கலா பூர்வமாகப் படைப்பவர்கள் மிகச் சிலரே. ஏனையோர் கலா பூர்வமற்ற பிரச்சாரச் செய்யுள் இயற்றுகின்றார்கள்.

4. ஆகவே சாதாரண பொதுமக்கள் இன்று கவிதையை நாடா திருப்பதற்கும், கவிதை அவர்களுக்கு விளங்காதிருப்பதற்கும் காரணம், இன்றைய மிகப் பெரும்பாலான கவிதைகள், அவர்களின் வாழ்நிலையோடு பொருந்தாதமையாகவும், அவர்களுக்குச் சம்பந்த மில்லாத விஷயங்களைப்பற்றி அளப்பனவாகவும் இருப்பதே என நாம் கருத இடமுண்டு.

5. இதன் மறுபுறத்தை நோக்கும் போது, கவிதை அறிந்தவர்கள் எனக் கூறப்படும் சில கற்றறிந்தோரும், அந்தக் கவிதைகளை எழுதுகின்ற கவிஞர்களும், மக்களின் வாழ்நிலையிலிருந்து வேறுபட்டவர்கள், அல்லது தங்கள் வாழ்நிலையை மறந்து சில கருத்துக்களில் ஈடுபட்டு சஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருப்பவர்கள் என்பதும் விளங்குகிறது.

6. ஆகவே வாழ்நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டவர்கள் எனவும், கருத்துநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டவர்கள் எனவும், அடிப்படையில் முரண்பட்ட இரண்டு பெரும் பிரிவுக்கே வருகின்றோம். “உங்கள் கவிதை எங்களுக்கு விளங்கவில்லையே” என்ற குரலும், “கவிதை என்பது கற்றறிந்தோருக்கு மட்டுமே” என்ற எதிர்க்குரலும் இந்த அடிப்படை முரண்பாட்டின் வெளிப்பாடே என்பதும் தெளிவாகிறது. எனவே எமது கவிதைப் பிரச்சினையும் அதுவே ஆகிறது. அதாவது “வாழ்நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்ட கவிதை எழுதுவதா” அல்லது கருத்துநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்ட கவிதையை எழுதுவதா? என்பதே.

இந்த ஒன்றுக்கு விடை காண்பதிலேயே எமது கவிதையின் எதிர்காலம் தங்கியுள்ளது.

கோபுர வாசல்

முருகையனின் நாலாவது நூலாக கோபுர வாசல் வெளி வந்துள்ளது. நந்தனாரின் வரலாற்றைக் கூறுவதன் மூலம் சாதிப் பிரச்சினையைத் தொட்டுக்காட்ட முனையும் கவிதை நாடகம் இது. பழமையான சமய நம்பிக்கையின் அடிப் பிறந்த மரபுக் கதைக்குப் பெரிதும் முரண் இல்லாமல் சிறுமாற்றங்களுடன் நாடகம் அமைந்துள்ளது.

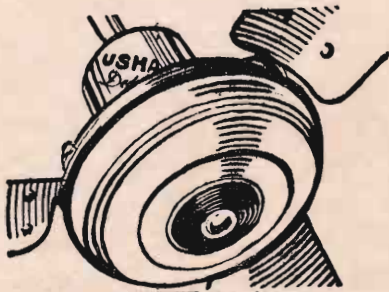
நாடகத்தின் முடிவில் ஓர் அநுபந்தம் போல இன்றைய ஆலயப் பிரவேசப் போரட்டம் பற்றிய காட்சி ஒன்றும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. கடைசிப் பகுதி சாதிபற்றிய பிழையான நம்பிக்கையின் பொய்மையைப் பிட்டுக்காட்டும் நீண்ட உரையாக அமைந்துள்ளது.

நாடகத்தின் இலக்கியப் பண்பை அதன் பிரச்சாரப் பண்பு சற்றே மிகைத்து நிற்பதாகப் படிக்கும் போது தோன்றுகின்றது. எனினும் நடிக்கப்படும் போது பாத்திரங்களின் இயக்கமும் பாவனையும் மேடையின் பிற அம்சங்களும் அதை மறைத்துவிடக் கூடும்.

கோபுர வாசலின் சிறப்பு அதன் உரையாடல் எனலாம் முருகையனின் தனி இயல்பை அதில் காண முடிகின்றது. எளிமையும் தெளிவும், இயல்பும் முருகையனின் கவிதைப் பண்பாகும். கவிதை நாடக உரையாடலுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக அமையும் தகுதி கோபுர வாசலுக்கு உண்டு.

— அஞ்சிறைத்தும்பி —

விலை 2-50
கிடைக்குமிடம்.
செய்யுட் களம்,
149/3 காலி வீதி,
கொழும்பு - 4.

USHA De-luxe Ceiling Fans

ஏஜன்ட்.

அஸ்ஸ் ஹாட் வெயர்
ஸ்டோர் கம்முனி

PEOPLE'S OWN SEWING MACHINE

HIGH Quality
LOW Price

You can be Sure of

ஏஜன்ட்.

அஸ்ஸ் ஹாட் வெயர்
ஸ்டோர்-கம்முனி

உஷா
உஷா

தாஜ்மஹால் பீடி
ஸ்பெஷல்
டாக்கெட் பிபி
கேபிசல்

TAJMAHAL BEEDI FACTORY 189 MAIN ST., KALMUNAI.

Printed by Rev. Bro. Joseph B. Murray S. S. J. at the Catholic Press
18, Central Road, Batticaloa. and Published by A. H. M. Meeralebbe for
Readers Association, Noori Manzil, Kalmunai-6, Ceylon.

போன் 364.

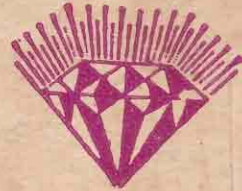
பரீதா நகை மாளிகை.

உங்களை அழைக்கிறது.

கட்டித்தங்கம்,
கைதேர்ந்த வேலை,

கண்கவரும் அழகிய
நகைகள்
வாங்குவதற்குச்
சிறந்த இடம்

பரீதா நகை மாளிகை

27, பிரதான வீதி,

கல்முனை.